Vyvěšeno dne: 21. 10. 2026
Svěšeno dne: 4. 11. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) Mykola Čerevka**, **b) Denisa Čerevková**, oba zastoupeni Mgr. Ing. Lindou Švancarovou, advokátkou se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. MMB/0038002/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2026, č. j. 29 A 24/2024-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o přezkum rozhodnutí, kterým z důvodu podle § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023, nebyla stavebníkům dodatečně povolena stavba rekreačního objektu realizovaná v rozporu s původně ohlášeným záměrem. Řešena byla také otázka, zda stavba splňovala podmínky pro povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 odst. 2 stavebního zákona.

[2] Opatřením ze dne 6. 11. 2008 vydal Úřad městské části města Brna, Brno-Královo Pole (dále jen „stavební úřad“), souhlas s provedením ohlášeného záměru – změny stavby objektu pro rodinnou rekreaci ev. č. 102 na pozemcích parc. č. 884 a 885 v k. ú. Sadová (dále jen „původní stavba“). Dne 10. 8. 2016 podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) žádost o dodatečné povolení stavby umístěné na pozemku parc. č. 885, stavební úřad však žádosti usnesením ze dne 10. 8. 2021 nevyhověl. Stěžovatelé totiž namísto stavebních úprav původní stavby vybudovali o 23,6 m dál novostavbu o půdorysu 10,35 m x 7,97 m.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 6. 2024, č. j. 29 A 29/2022-161, zamítl. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 17. 1. 2025, č. j. 5 As 191/2024-33, zamítl. Ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že posuzovaná stavba nepředstavuje rekonstrukci původního rekreačního objektu, ale novostavbu umístěnou na odlišném místě. Plně se na ni proto vztahují regulativy územního plánu, včetně omezení maximální zastavěné plochy. Jelikož stavba byla v rozporu s územním plánem, nebyla splněna již základní podmínka pro její dodatečné povolení. Nebylo tak nutné se zabývat dalšími kritérii, včetně souladu stavby s veřejným zájmem. Ústavní soud usnesením ze dne 3. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 873/25, odmítl ústavní stížnost proti tomuto rozsudku jako zjevně neopodstatněnou.

[4] Stěžovatelé podali dne 17. 1. 2023 opětovnou žádost o dodatečné povolení stejné stavby a současně žádost o povolení výjimky z § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, účinné do 31. 12. 2023, a z části II. kapitoly 3 (regulační podmínky pro plochy nestavební) přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna (dále jen „Územní plán města Brna“). Stavební úřad zamítl obě žádosti rozhodnutím ze dne 18. 8. 2023, č. j. BKPO/021311/2023/2300/JAND. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelů a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

II. Rozsudek krajského soudu

[5] Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného. Zdůraznil, že výjimku z obecných požadavků na využívání území lze povolit pouze za splnění zákonných podmínek a jen ve výjimečných a řádně odůvodněných případech. Rozhodnutí o výjimce podléhá správnímu uvážení, které nesmí být svévolné ani popírat smysl dotčené právní úpravy. Soud při přezkumu takového rozhodnutí posoudí, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo jej nezneužil, nemůže však nahrazovat úvahu správního orgánu úvahou vlastní.

[6] Stěžovatelé v žalobě netvrdí žádné výjimečné ani závažné důvody, pro které by jim měla být povolena výjimka. Nepostačuje tvrzení, že původní stavba byla z řady důvodů nevyhovující. Prosazení záměru bylo možné řešit přizpůsobením záměru požadavkům aktuálních předpisů a žádostí o nové stavební povolení. Vzhledem k parametrům nové stavby nelze akceptovat tvrzení, že se jen nahrazuje původní stavba „*kus za kus*“. Krajský soud se ztotožnil také se závěrem žalovaného, že v případě záměru stěžovatelů udělení výjimky neumožňoval § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Toto ustanovení vyhlášky se věnuje doplňkovým stavbám (či stavbám pro podnikání) k hlavní stavbě pro bydlení či rekreaci, jimiž mohou být např. kůlna, sklad, garáž, bazén, skleník či čistírna odpadních vod). Stěžovatelé nicméně usilují o dodatečné stavební povolení pro stavbu hlavní. Není tak splněna zákonná podmínka, že právní předpis výjimku výslovně umožňuje. Nelze přisvědčit stěžovatelům, že by požadovanou výjimkou mělo být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[7] Jestliže nebyly naplněny podmínky výjimečnosti a závažnosti důvodů ani podmínky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona, nebylo povinností žalovaného zabývat se dalšími požadavky, včetně kritérií ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků či staveb. Všechny uvedené podmínky totiž musí být naplněny kumulativně. Navíc i podle žalovaného nemůže být důvodem legalizace černé stavby skutečnost, že neohrožuje zdraví, majetek či životní prostředí.

[8] Žádosti o povolení výjimky nebylo možné vyhovět ani z důvodu rozporu zastavěné plochy, kterou stavba překračuje, s regulativem územního plánu stanoveným v Příloze č. 1, který vymezuje pro dané funkční vymezení plochy nestavební – volnou maximálně 25 m^2. Rozsah výjimek, k nimž lze přistoupit, je stanoven v § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., úprava požadavků na vymezování ploch územním plánem do něj ale zahrnuta není. Znovu tak není naplněna podmínka § 169 odst. 2 stavebního zákona, že výjimku lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení, z nichž prováděcí předpis povolení výjimky výslovně umožňuje.

[9] Jde-li o žalobní námitky ohledně rozhodování o žádosti o dodatečné povolení stavby, podle krajského soudu stěžovatelé netvrdí žádné zásadní změny skutkových či právních okolností, které by měly vést k jinému posouzení oproti dřívějšímu rozhodnutí. Žalovaný náležitě posoudil argumentaci stěžovatelů a adekvátně reagoval na jejich námitky. Stavba nesplňuje požadavek na umístění v souladu s územně plánovací dokumentací, který vyplývá z § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, pročež stěžovatelé nebyli rozhodnutím o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zkráceni na svých právech. Posuzovaná stavba svými parametry výrazně překračuje limity stanovené pro podmíněně přípustné objekty individuální rekreace.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Stěžovatelé podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhli jej zrušit, a to případně společně s rozhodnutím žalovaného. Napadený rozsudek považují za nezákonný, neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti povolení výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jeho výklad, že posledně uvedené ustanovení dopadá výlučně na doplňkové stavby, nikoliv na stavbu hlavní, je nepřiměřeně restriktivní a neodpovídá smyslu a účelu právní úpravy výjimek z obecných požadavků na výstavbu. Ta má sloužit k odstranění nepřiměřené tvrdosti právní regulace v individuálních případech. Krajský soud se s námitkami proti tomuto výkladu řádně nevypořádal.

[11] Krajský soud i správní orgány rezignovaly na individuální posouzení věci a právní úpravu použily formalisticky, aniž by se zabývaly naplněním materiálních podmínek pro udělení výjimky, zejména otázkou, zda navrhovaná stavba ohrožuje chráněné zájmy a zda je dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Případ stěžovatelů je specifický tím, že v něm nejde o záměr nově zahušťovat území, ale o náhradu původního objektu, a to za mimořádných okolností. Nepovolení stavby mělo nepřiměřeně zasáhnout do jejich vlastnického práva.

[12] Napadený rozsudek považují stěžovatelé za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud ve vztahu k dodatečnému povolení stavby mechanicky převzal závěry z předchozího řízení, aniž by dostatečně zohlednil specifika nynější věci a argumentaci stěžovatelů, že jde o faktickou náhradu původní stavby a území nebude nově zatíženo. Rovněž aproboval chybějící řádné posouzení materiálních podmínek výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona. Ačkoliv krajský soud připustil, že správní orgán se výslovně nevyjádřil ke kritériím ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků či staveb, této vadě nepřiznal význam. Nedostatek správní úvahy žalovaného nepřípustně nahradil vlastní argumentací.

[13] Pochybení se měl krajský soud dopustit i tím, že nesprávně posoudil soulad stavby s územním plánem a podmínky jejího dodatečného povolení. Pouze uvedl, že se obdobnou argumentací stěžovatelů již zabýval a neshledává důvod se od svých dřívějších závěrů odchýlit. Tím však rezignoval na samostatné posouzení nynější věci, která se netýkala jen opětovné žádosti o dodatečné povolení stavby, ale také žádosti o povolení výjimky. Argumentaci stěžovatelů redukoval na závěr, že posuzovaný záměr je novostavbou, a proto je automaticky v rozporu s územně plánovací dokumentací. Nevypořádal se s tvrzením, že smyslem regulace není postupná eliminace historické rekreační zástavby ani zákaz náhrady původních objektů bez ohledu na jejich skutečný dopad do území. Současně opomněl podstatnou námitku, že stavba nepředstavuje vznik nové rekreační kapacity ani nové kvalitativní zatížení území, ale nahrazuje objekt, který na pozemku již dříve existoval. Pouhý odkaz na půdorysné a objemové parametry stavby nevysvětluje, z jakého důvodu má být považována za natolik intenzivní zásah do území, že ji nelze připustit. Napadený rozsudek je tak založen na neúplném právním posouzení věci.

[14] Krajský soud se nevypořádal ani s argumentací týkající se významu územní studie, jejíž pořízení stěžovatelé dříve iniciovali. Namísto přezkumu nedostatečně odůvodněných správních rozhodnutí sám doplnil úvahy o nesplnění podmínek pro udělení výjimky, čímž nepřípustně nahrazoval odůvodnění správních orgánů. Za vadu řízení považují stěžovatelé i neprovedení navržených důkazů k závadnosti původní stavby a skutečnému charakteru lokality, aniž by krajský soud přesvědčivě vysvětlil jejich údajnou nadbytečnost.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato neobsahuje žádné kasační důvody nad rámec žalobních bodů, které byly krajským soudem již vypořádány. Kasační stížnost navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobami k tomu oprávněnými, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátkou. Bylo tak možné přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž je třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Taková vada by byla dána zejména v případě, že by z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při hodnocení skutkových i právních otázek řídil a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52), nebo by se opomenul vypořádat s některou ze žalobních námitek (např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Z napadeného rozsudku jsou nicméně důvody zamítnutí žaloby jednoznačně seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[19] Nyní stěžovatelé požádali nejen o dodatečné povolení stavby, nýbrž také o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona. Ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že tuto výjimku „*lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky*

nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.“ Vyhláška č. 501/2006 Sb. v § 26 umožňuje udělení výjimky z taxativně uvedených obecných požadavků na výstavbu, včetně těch podle jejího § 21 odst. 4, jichž se týká žádost stěžovatelů. Podle věty třetí posledně uvedeného ustanovení „[n]*a pozemcích staveb pro rodinnou rekreaci lze kromě stavby pro rodinnou rekreaci umístit stavbu nebo zařízení související s rodinnou rekreací či rodinnou rekreaci podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich*“.

[20] Nejvyšší správní soud v minulosti k udělování výjimek z obecných požadavků na výstavbu uvedl, že „[s]*myslem výjimek byl a je fakt, že obecně stanovené technické požadavky na výstavbu mohou být v řadě případů dle místních okolností příliš přísné. Možnost povolit výjimku předpokládá posouzení konkrétních okolností případu a zohlednění místních podmínek a vhodnosti stavby v dané lokalitě a typu zástavby*“ (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010-141, odst. [35]). Udělení výjimky přichází v úvahu jen výjimečně, existuje-li pro to v konkrétním případě vážný důvod (např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2022, č. j. 3 As 432/2019-38, odst. [19], nebo ze dne 12. 1. 2026, č. j. 22 As 139/2025-52, odst. [11]). Správní orgán má při rozhodování o povolení výjimky prostor pro správní uvážení, které ovšem není bezbřehé. Výjimka nesmí popřít podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná nutnost respektovat v daném řízení práva dotčených osob (např. rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106, nebo ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, č. 2418/2011 Sb. NSS).

[21] Požádá-li v řízení o dodatečném povolení stavby stavebník o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, je stavební úřad povinen zohlednit především charakter vedeného řízení a pokusit se o dohodu mezi účastníky řízení (např. již zmíněné rozsudky NSS č. j. 1 As 69/2011-176, nebo č. j. 22 As 139/2025-52, odst. [11]). Důvodem pro udělení výjimky není pouhá skutečnost, že stavební záměr bez ní nebude možné realizovat (rozsudek NSS č. j. 22 As 139/2025-52, odst. [13]). Udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil meze uvážení, nezneužil je či nejednal v rozporu se zákazem libovůle (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 As 94/2013-23).

[22] V posuzované věci stěžovatelé prostřednictvím žádosti o výjimku z obecných požadavků na výstavbu usilovali o umístění stavby rekreační chaty. Již z textu § 21 odst. 4 věty třetí vyhlášky č. 501/2006 Sb. je ale zjevné, že toto ustanovení ve vztahu k pozemkům staveb pro rodinnou rekreaci upravuje umisťování dalších staveb nebo zařízení, která s rodinnou rekreací souvisí nebo ji podmiňuje (staveb doplňkových), nikoliv však umisťování samotné stavby pro rekreaci (stavby hlavní). Na její umisťování by případná výjimka podle § 169 odst. 2 stavebního zákona z tohoto ustanovení nemohla mít žádný vliv, pročež nejsou splněny ani podmínky, aby byla takováto výjimka povolena. Krajský soud zároveň správně uvedl, že rozsah výjimek stanovený v § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nezahrnuje možnost povolit výjimku z požadavků na vymezování ploch podle části II. kapitoly 3 přílohy č. 1 Územního plánu města Brna.

[23] Nejvyšší správní soud uznává, že správní soud nesmí chybějící či podstatně nedostatečné důvody správního rozhodnutí sám doplňovat ani je rekonstruovat pouze z obsahu správního spisu. Přezkum musí vycházet z důvodů, které správní orgán v rozhodnutí skutečně uvedl (např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34, odst. [31], nebo ze dne 22. 12. 2022, č. j. 2 As 39/2022-40, odst. [16]). Takového pochybení se ale krajský soud nedopustil. Za situace, kdy z výše uvedených důvodů neshledal prostor pro povolení stěžovateli požadovaných výjimek, by bylo nadbytečné, aby zjišťoval, zda udělení výjimky neohrozí bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a sousedních pozemků či staveb. Krajský soud logicky neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným toliko z důvodu zjištění, že „*správní orgán se explicitně nevyjádřil k výše*

zmiňovaným kritériím“ (odst. 27 napadeného rozsudku). Takovou povinnost totiž žalovaný za této situace neměl. Stěžovatelům nelze přisvědčit ani v tom, že bylo povinností správních orgánů a krajského soudu nejprve posoudit konkrétní okolnosti případu, a teprve poté uzavřít, zda by případná výjimka respektovala účel regulace. Takovéto zkoumání by bylo v případě, že prováděcí právní předpis neumožňuje povolit výjimku, nadbytečné (srov. stěžovateli odkazovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2010-141, odst. [34]).

[24] Neobstojí námitka, že krajský soud mechanicky převzal závěry z předchozího řízení a rezignoval na plnohodnotné samostatné posouzení věci. Svůj odkaz na závěry vyslovené ve svém předchozím rozsudku a aprobované Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem založil na tom, že stěžovatelé netvrdili žádné zásadní změny skutkových či právních okolností, které by měly vést k jinému posouzení. Žádné takové skutečnosti stěžovatelé nenamítají ani v kasační stížnosti. Pouze tvrdí, že se nynější řízení týká též žádosti o výjimku z obecných požadavků na výstavbu. To však krajský soud nepřehlédl a příslušnou žalobní argumentací se dostatečně zabýval.

[25] Stěžovatelé rovněž namítali, že se krajský soud vůbec nezabýval námitkou formalistického výkladu regulativu územního plánu. Pouze se omezil na formální závěr o povaze posuzované stavby jako novostavby, pro který nebyla bez dalšího splněna podmínka souladu s územně plánovací dokumentací. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením krajského soudu, který zopakoval, že účelem dodatečného povolení stavby není povolení staveb, které odporují územně plánovací dokumentaci, a odkázal na příslušné regulativy obsažené v části II. kapitole 3 přílohy č. 1 Územního plánu města Brna. Tyto regulativy se týkají novostavby objektů pro individuální rekreaci, které mohou mít zastavěnou plochu včetně verand, vstupů a teras max. 25 m^2 a jejichž obestavěný prostor nesmí překročit 110 m^3. Krajský soud uvedl, že v případě posuzované stavby je podle předložené projektové dokumentace zastavěná plocha 82,2 m^2 a obestavěný prostor 496,8 m^3. Jde tak o výrazný rozpor s územním plánem, na jehož konstatování není třeba předložit žádné nové důkazy. Stěžovatelé usilují o výstavbu zcela nového objektu, která není rekonstrukcí původního objektu. Totéž platí pro námitku týkající se namítané absence nového zatížení území.

[26] Jde-li o důkazní návrhy stěžovatelů k prokázání závadnosti původní stavby, krajský soud je neprovedl, neboť tuto skutečnost nezpochybňovali stěžovatelé ani žalovaný. Navíc podstatou řízení byla navazující otázka dodatečného povolení nové stavby. Ve vztahu k důkazům navrženým k prokázání skutečného charakteru lokality krajský soud poukázal na to, že ani v tomto případě žalovaný nezpochybňoval přítomnost více staveb o parametrech vymykajících se aktuálním požadavkům na výstavbu v dané lokalitě (25 m^2 zastavěné plochy). Územní studie byla zkonzumována novým územním plánem, neměla však význam pro posuzovanou věc. Krajský soud tak dostál požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (včetně stěžovateli odkazovaného rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 139/2014-173). V napadeném rozsudku se vypořádal s konkrétními důkazními návrhy a objasnil, z jakého důvodu je neprovedl a v čem spočívá jejich nadbytečnost. Nebyly zjištěny ani žádné jiné vady řízení před správními orgány, které měl krajský soud aprobovat. Jejich existenci ostatně stěžovatelé namítali jen v obecné rovině.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli úspěch ve věci, a tudíž nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2026

L. S.

JUDr. Radan Malík v. r.
předseda senátu